

ЛІСТ ТАТУ

Памятаеш, калі мы ў верасні прыезджалі, каб дапамагчы вам з мамай перабраць бульбу, ты так, між іншым, сказаў: «Ну, дочкі ўжо выраслі. Ёсць каму пра іх паклапаціцца. Я ім ужо непатрэбны...» Мы тады неяк аджартаваліся. Але гэтыя твае словы дагэтуль не даюць мне спакою.

Кожны раз, калі прыезджаю дадому, ты па некалькі разоў кажаш мне «я ж цябе так люблю». Лаўлю сябе на думцы, што ў дзяцінстве такіх слоў ад цябе не чула (не прынята было ў нас адкрыта выказваць свае пачуцці), але люблю адчувала.

Памятаеш ёлку да столі ў нашым старым доме? Ты яе прывозіў перад самым Новым годам з лесу адмыслова дзеля нас з сястрой, бо ведаў, што мы чакаем. Потым мама даставала з трэльяжу скрынкі з шарами і ліхтарыкамі, якія чамусьці не гарэлі... Але ты штосьці падкручваў, і яны, як па ўзмаху чароўнай палачкі, пачыналі пералівацца рознакаляровымі агеньчыкамі.

Я заўсёды ведала, што ў цябе залатыя рукі. Калі штосьці ламалася, ірвалася — адразу ж бегла дадому: не сумнявалася, тата адрамантуе, падшые (ты адзіны, хто ў нашай сям'і ўмее карыстацца швейнай машынкай). І чаму я дагэтуль не папрасіла навучыць мяне шыць?..

А памятаеш арэлі ды чырвоную сукенку (з сабакам ды коцікам на кішэньках), якія ты прывёз мне з Вялікіх Лукаў, дзе вучыўся завочна? Абноўка тая, на жаль, не захавалася: так я яе любіла, што, напэўна, занасіла да дзірачкі. А вось на арэлях, клапатліва падрамантаваных тваімі рукамі, і цяпер, калі прыезджаю, люблю пагушчацца.

Ці памятаеш, як мы з сястрой дарылі табе на дзень нараджэння і 23 лютага самаробныя паштоўкі ды цацкі? Ты стрымана іх прымаў, але не выкідваў нічога, а беражліва складаў у кардонную пацёртую папку. А потым (я бачыла) час ад часу пераглядаў свае падарункі, перачытваў...

Калі падрасла, ты вучыў мяне ездзіць на матацыкле, а потым — на машыне. А яшчэ я заўсёды любіла разам з табой збіраць грыбы. Памятаеш, ты знайшоў цэлую паляну падасінавікаў і паклікаў сваю Мадзюшу (так ты мяне часам называеш і цяпер), каб падзівілася на гэты чуд. А потым пагадзіўся пагуляць у «хто больш», і мы навывперадкі зразалі тыя чырвоныя галовікі і выхваляліся перад мамай.

А памятаеш, як мы з табой запісалі на касетны магнітафон «Вясна» песні з радыёпрыёмніка (у цябе цудоўны голас, але чамусьці спяваеш вельмі рэдка...)? Больш за ўсё ў дзяцінстве я любіла перачытваць твае песнікі і разгадваць разам красворды — дзіву давалася, адкуль ты столькі ўсяго ведаеш.

Я табе ніколі не казалі (не прынята ў нас было пра гэта казаць), але я заўсёды ганарылася табой — самым лепшым татам у свеце.

...Ніколі не забуду, як нехта патэлефанавала маме і сказаў, што ў Верхнядзвінску абваліўся мост. А ты якраз туды паехаў у камандзіроўку. І доўга не вяртаўся. Я ціхенька сядзела адна за хатай і малілася, як умела. Памятаю, калі ўбачыла тваю постаць здалёк, кінулася насустрач і абняла моцна-моцна. І мы плакалі разам.

Ты нястомна вазіў нас з сястрой перад паступленнем на розныя падрыхтоўчыя курсы, потым — падаваў дакументы ва ўніверсітэт за 250 кіламетраў ад дому... Калі я здавала чарговы экзамен і тэлефанавала пахваліцца «дзевяткай» ці «дзясяткай», мама адразу ж дзівілася радасцю з табой. А ты быў побач і казаў сваё заўсёднае: «Я і не сумняваюся ні на секунду!»

Апошнім часам мы з табой зусім рэдка размаўляем па тэлефоне, часцей з мамай. Але я хачу, каб ты ведаў, што мне па-ранейшаму вельмі важна чуць натхняльнае (пасля якога хочацца горы звярнуць): «Я і не сумняваюся ні на секунду!».

Татачка, і ты ні на секунду не сумнявайся, што патрэбны сваім дочкам. ...І зусім мы не выраслі! Бо дзеці застаюцца дзецьмі, пакуль жыць іх бацькі. Таму, калі ласка, жывіце з мамай доўга і шчасліва! І памятайце, вы заўсёды былі і будзеце для нас самымі лепшымі бацькамі ў свеце.

Надзея ДРЫНДРОЖЫК.
nadzieja@zviazda.by

P.S. «Сямейная газета» віншуе ўсіх матулек (і татулек) з надыходзячым святам. Жадаем вам, а таксама вашым сыночкам і дочкам як мага даўжэй заставацца дзецьмі!

Сямейная газета

Выпуск № 19 (62)

■ Тыя, хто побач

Ганна ХАРЛАНЧУК-ЮЖАКОВА:

«Я НЕ БАЮСЯ СКАЗАЦЬ «ПРАБАЧ»

Фота Надзеі БУЖАН.

Іх пяцёра. Піліпу — 14 гадоў, Івоне — 10, Адэлі — 9, Алівіі — 7, Паўлінцы — 1,5. Іх маці Ганна, актрыса, жонка Паўла Харланчука-Южакова, акцёра Купалаўскага тэатра, на Дзень маці атрымае як мінімум пяць падарункаў. Яе імпульс цяжка не здзіўляцца: дзеці засвойваюць школьную праграму дома, вучаць правілы, спяваючы іх,

іграюць на музычных інструментах, а Піліп і Івона, ведаючы, што прыёмныя, відавочна сябе такімі не адчуваюць. Пры гэтым Ганна не губляе сувязі са сваёй прафесіяй і выступае з усімі сям'ёй ва ўласным тэатры. Да таго ж яна — маці, дзеці якой з калыскі чуюць беларускую мову...

(Заканчэнне на 4-й стар. «СГ».)

ТАНЦОР ВАНЮША І ЯГО МАЛОДШЫ БРАЦІК ...чакаюць бацькоў

■ У вас будзе дзіця

Аўтары тэлевізійнай рубрыкі «У вас будзе дзіця» (што выходзіць на канале АНТ у рамках праграмы «Пакуль усе дома») з верай у чарговы чуд працягваюць рабіць вельмі важную справу — дапамагаюць дзецям, якія сталіся без бацькоўскай апекі, адшукаць новыя сем'і. Як вынік — 68 адзіночкіх сэрцаў ужо змянілі сцены дзіцячых дамоў на цяпло і ўтульнасць сямейнага ачага. «Звезда» таксама бярэ ўдзел у праекце і працягвае знаёміць сваіх чытачоў з маленькімі героямі рубрыкі, якім трэба адначасова так шмат і так мала — бацькоўскі клопат, пшчота і любоў.

Ваня заўсёды клапоціцца пра свайго малодшага браціка, дапамагае яму ва ўсім, — расказвае выхавальца Аксана Малышава. — Хлопчыкі ў нашай дзіцячай вёсцы з'явіліся два гады таму. Ваня ходзіць у 2-і клас, Ігар — у дзіцячы сад. Брацікі вельмі добрыя, актыўныя, любяць прыцягваць да сябе ўвагу. Ваня — аматар пачытаць, расказаць што-небудзь цікавае. Часам, як і любое дзіця, ён не хоча рабіць урокі, капрызіць (усміхаецца). Ігар яшчэ

маленькі, яму толькі 5 год. Ён любіць усё новае, пастаянна чымсьці цікавіцца. Любіць глядзець мультыкі, складаць пазлы, слухаць казкі, маляваць. У нас вялікая сям'я — 10 дзяцей. І ўсе яны знаходзяць паміж сабой агульную мову, старэйшыя дапамагаюць малодшым з урокамі, мне — на кухні, могуць прыбраць за сабой у пакоі».

Ваня, дарэчы, сёлета пачаў хадзіць у школу мастацтваў на аддзяленне харэаграфіі.

«Ванюша паступіў да нас з

добрыймі данымі: маю на ўвазе вываратнасць, крок, — дадае Алена Сергіевіч, настаўніца харэаграфіі. — Адным словам, стройны, падцягнуты хлопчык, з жаданнем вучыцца танцаваць. Паступова асвоіў класічны танец, народны, гісторыка-побытавы, бальны... І будзем імкнуцца на вялікую сцэну. Праўда, Ванюша?» — «Так», — упэўнена адказвае хлопчык.

Шчыра жадаем брацікам, каб у бліжэйшы час іх жыццё крута змянілася і мара пра дружную сям'ю споўнілася.

Калі вы хочаце даведацца пра Ваню і Ігара больш, патэлефануйце па нумары (017) 284-71-51 спецыялістам Нацыянальнага цэнтру ўсынаўлення Міністэрства адукацыі. Таксама для тых, хто хоча ўсынавіць дзіця, на сайце videopassport.ru змешчаны відэакурсы, падрыхтаваны сумесна НЦУ і творчай групай праекта

